

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 7C/49/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5115202177
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Dúbravková
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2017:5115202177.6

Rozhodnutie

Okresný súd Žilina v konaní pred samosudkyňou JUDr. Gabrielou Dúbravkovou v právnej veci žalobcu: E. Y., X.. XX.X.XXXX, L. P. XXXX/X, Ž., právne zastúpený JUDr. Petrom Rybárom, advokátom, so sídlom A. Kmeťa č. 11, Žilina, proti žalovaným v rade X/ X. G., X.. X.X.XXXX, L. R. XX, XXX XX X. B., právne zastúpený JUDr. Vladimírom Lamačkom, advokátom so sídlom Hlavné námestie č. 7, 940 52 Nové Zámky, v rade 2/ T.P.D. Transport, s.r.o., so sídlom Považská 2, 940 67 Nové Zámky, IČO: 36 532 771, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Magyerka, s.r.o., so sídlom Ernestova bašta 2, 940 01 Nové Zámky, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 33.000,- €, takto

rozhodol:

Súd konanie proti žalovanému v rade 1/ **z a s t a v u j e .**

Súd priznáva žalovanému v rade 1/ proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Žalovaný v rade 2/ **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi sumu 15.000,- € a to do 3 dní po právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšku súd žalobu voči žalovanému v rade 2/ **z a m i e t a .**

Žalobca a žalovaný v rade 2/ nemajú právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu 29.1.2015 proti v žalobe označeným žalovaným v rade 1/ a 2/ domáhal súdneho výroku, ktorým by súd označených žalovaných zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 33.000,- € a to titulom náhrady nemajetkovej ujmy za zásah do jeho súkromného a rodinného života.

2. Svoju žalobu skutkovo odôvodňoval tým, že žalovaný v rade 1/ ako vodič motorového vozidla zavinil dňa 4.1.2014 dopravnú nehodu, pri ktorej jeho manželka C. Y. utrpela zranenia nezlučiteľné so životom, na následky ktorých na mieste nehody podľahla. Žalovaný v rade 1/ bol rozhodnutím Okresného súdu Žilina, spis. zn. 3T 181/2014 zo dňa 13.1.2015 uznaný vinným zo spáchania prečinu usmrtienia podľa ust. § 149 ods. 1 Trestného zákona. Žalovaný v rade 2/ bol ku dňu vzniku dopravnej nehody vlastníkom predmetného nákladného motorového vozidla a žalovaný v rade 1/ mal byť zamestnancom žalovaného v rade 2/. Z obsahu spisového materiálu vedeného v trestnej veci pred Okresným súdom Žilina, ani z ostatného spisového materiálu, ktorý má žalobca k dispozícii nie je však nepochybne ustálené, že žalovaný v rade 1/ ako zamestnanec vykonával predmetnú činnosť v danom čase pre žalovaného v rade 2/ ako zamestnávateľa a teda bol použitý žalovaným v rade 2/ na realizáciu jeho činnosti. S poukazom na vyššie uvedené, teda aktuálnu dôkaznú situáciu a zákonom stanovenú dĺžku a počiatok plynutia lehôt a právne následky ich márneho uplynutia žalobca z opatrnosti označil v žalobnom návrhu na strane žalovaného aj vodiča predmetného nákladného vozidla ako žalovaného v rade 1/. Žalobca poukazoval na to, že protiprávnym konaním došlo k úmrtiu jeho manželky a teda týmto došlo aj k porušeniu jeho práva na súkromie (súkromný a rodinný život). Žalobca žil so svojou manželkou v spoločnej domácnosti, denne sa stretávali, spoločne hospodárili, teda možno nepochybne ustáliť, že sociálne, morálne, kultúrne a citové väzby boli medzi nimi silno vybudované, intenzívne a stratu manželky pociťuje v značnej miere. Bezprostredným pôvodcom zásahu do osobnosti žalobcu bol žalovaný v rade 1/, ktorý

v dôsledku porušenia zákonom stanovenej povinnosti spôsobil uvedený následok, za čo bol aj trestnými orgánmi právoplatne odsúdený a postihnutý. Po ustálení dôkaznej situácie, najmä určenia existencie miestneho časového a vecného vzťahu k plneniu danej činnosti žalovaného v rade 2/ žalovaným v rade 1/, teda po preukázaní skutočností, že žalovaný v rade 1/ bol použitý žalovaným v rade 2/ na realizáciu činnosti žalovaného v rade 2/, potom v zmysle ustálenej súdnej praxe sa takýto zásah považuje za zásah spôsobený priamo žalovaným v rade 2/, za ktorý tento zodpovedá ako prevádzkovateľ motorového vozidla v zmysle § 853 Obč. zákonníka a § 427 Obč. zák. Pokiaľ sa týka nároku na primerané zadosťučinenie v zmysle ust. § 13 uviedol, že vzhľadom na okolnosti prípadu, by žiadna forma morálneho zadosťučinenia podľa ust. § 13 ods. 1 OZ nepostačovala k tomu, aby bola primerane vyvážená a zmiernená nemajetková ujma žalobcu - poškodeného. V tomto smere je potrebné vziať do úvahy vysokú intenzitu nepriaznivého následku v podobe obmedzenia rodinného a súkromného života žalobcu. Táto intenzita je daná predovšetkým nereparovateľnosťou následku zásahu do práv a mierou akou sa premietol do psychiky života žalobcu. Významná je v tomto smere značná (časovo bližšie neurčiteľná) doba pôsobenia nepriaznivých následkov tohto zásahu do osobnostných práv žalobcu. Za daných okolností možno teda konštatovať, že túto nemajetkovú ujmu vzhľadom k intenzite a dobe pôsobenia nepriaznivého následku, ktorý spočíva v obmedzení súkromného a rodinného života osoby by pociťovala ako závažnú každá osoba, ktorá by bola v postavení poškodeného. Z tohto dôvodu je teda splnený zákonný predpoklad pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ust. § 13 ods. 2 OZ. Pokiaľ sa jedná o určenie výšky nároku na primerané zadosťučinenie v peniazoch poukázal na to, že v občiansky zákonník žiadnu maximálnu ani minimálnu hranicu výšky zadosťučinenia v peniazoch neustanovuje, stanovuje len, že zadosťučinenie má byť primerané. Poukázal na to, že určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je vecou úvahy súdu, ktorý sa pri tejto úvahe musí riadiť dvoma v zákona taxatívne stanovenými kritériami a to závažnosť vzniknutej ujmy (nereparovateľnosť) a okolnosti za ktorých k porušeniu práva došlo - nebohá nemohla nehode zabrániť. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR z 18.2.2010 spis. značka 3Cdo 137/2008 kde bolo uvedené, že v prípade zásahu do práva na súkromie nie je zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere jedinou právne relevantnou formou prejavu závažnosti ujmy spôsobenej fyzickej osobe na chránených právach. Žalobca tvoril s nebohou manželkou fungujúce rodinné spoločenstvo s dobre vyvinutými sociálnymi a citovými väzbami. V dôsledku nečakanej smrti prežíva pocity nervozity, úzkosti, smútku, stratil možnosť viesť s ňou súkromný život. Takýmto protiprávnym konaním došlo k nezvratnej deštrukcii týchto medziľudských väzieb tvoriacich základ a rámec súkromného života žalobcu. Vzniknutá trauma je zo života žalobcu fakticky neodstrániteľná.

3. Žalobca v žalobe označil na strane žalovaného v rade 2/ ako vedľajšieho účastníka v súčasnej dobe ako intervenienta Allianz - Slovenskú poisťovňu, a.s. s poukázaním na tú skutočnosť, že ako poisťovateľ uzatvorila so žalovaným v rade 2/ ako poistníkom dňa 19.12.2012 písomnú flotilovú poistnú zmluvu pre povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Podľa prílohy k predmetnej poistnej zmluve, táto sa vzťahovala aj na motorové vozidlo, ktorým bola spôsobená predmetná dopravná nehoda. Na podklade písomnej výzvy žalobcu zo dňa 8.12.2014 adresovanej poisťovni, ako aj žalovanému v rade 2/ v písomnej odpovedi zo dňa 15.12.2014 žalovaný v rade 2/ uviedol, že je potrebné sa v predmetnej veci obrátiť na poisťovňu a to s poukazom na existenciu vyššie označenej poistnej zmluvy. Poisťovňa vo svojom písomnom stanovisku zo dňa 10.12.2014 vyslovila právny názor, že predmetná poistná zmluva ako povinné zmluvné poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa na uplatnený nárok žalobcu nevzťahuje. S poukazom na uvedené odlišné stanoviská poisťovne, ako aj poistníka k otázke zodpovednosti za vzniknutý následok, žalovaný teda označil ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného v rade 2/ aj poisťovňu, pričom poukázal na rozsudok vo veci Haasová C-22/12, ktorý vydal Súdny dvor EÚ dňa 24.10.2013 a z ktorého možno ustáliť, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhrada nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode.

4. Žalovaný v rade 1/ sa k podanej žalobe vyjadril písomne podaním doručeným súdu dňa 5.3.2015 v ktorom uviedol, že v prvom rade rovnako ako bezprostredne po inkriminovanej dopravnej nehode, ako aj v priebehu celého trestného konania vyslovuje úprimnú ľútosť nielen nad celou dopravnou nehodou, ale predovšetkým nad jej následkom v podobe smrti pani C. Y.. Pokiaľ sa jedná o meritorný návrh žalobcu, na jednej strane chápe osobné motívy žalobcu, ale ako laik má za to a to aj s poukazom na to čo v nedávnom čase odznelo v médiách aj v rámci odborných článkov zverejnených na internete, že v takýchto prípadoch sa Najvyšší súd, resp. Ústavný súd vyslovil v tom smere, že náhrada nemajetkovej ujmy pozostalej osobe nepatrí podľa § 11 Obč. zákonníka, preto je toho názoru, že takto konštruovaný žalobný návrh nie je správny a navrhuje ho zamietnuť a to aj z dôvodu, že bol vyslaný zamestnávateľom

na pracovnú cestu a teda nemôže byť pasívne legitimovaným účastníkom tohto konania, možno by mohol mať postavenie vedľajšieho účastníka, ale aj to je podľa jeho názoru sporné.

5. Žalovaný v rade 2/ sa k podanej žalobe vyjadril písomne podaním doručeným súdu dňa 5.3.2015 v ktorom uviedol, že uvedenej nešťastnej udalosti je im úprimne ľúto a mrzí ich, že k tejto nešťastnej udalosti prišlo. Je veľmi smutné, že žalovaný v rade 1/ svojou jazdou spôsobil spomínanú dopravnú nehodu s tak smutným koncom a je im to veľmi ľúto, avšak podľa ich názoru, by sa mal žalobca so svojím nárokom na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch obrátiť na poisťovňu Allianz Slovenská poisťovňa, ktorú vo svojom návrhu označil ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného v rade 2/, v ktorej bolo motorové vozidlo, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda poistené. Podľa odbornej právnickej literatúry je potrebné nemajetkovú ujmu v širšom ponímaní považovať za škodu na zdraví podľa § 4 ods. 2 písm. a/ Zák. č. 381/2001 Z.z., má poistený z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení. Takáto náhrada teda spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Taktiež poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci Haasová C-22/12 zo dňa 24.10.2013 z ktorého vyplýva, že ak vnútroštátne právo umožňuje rodinným príslušníkom obete dopravnej nehody požadovať náhradu utrpenej nemajetkovej ujmy, náhrada tejto ujmy musí byť krytá povinným poistením motorového vozidla. Z uvedeného dôvodu má za to, že vedľajší účastník na strane žalovaného v rade 2/, teda Allianz Slovenská poisťovňa má povinnosť uhradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v peniazoch. Z uvedených dôvodov navrhol, aby súd žalobu žalobcu voči nemu v celom rozsahu zamietol.

6. K vyjadreniu žalovaných v rade 1/ a 2/ sa žalobca vyjadril písomne podaním doručeným súdu dňa 5.4.2017, v ktorej zotrval na skutkovej a právnej argumentácii k podanej žalobe, ktorú vo svojom rozsiahlom 5-stránkovom vyjadrení zopakoval a poukázal na ním citované rozhodnutia Najvyššieho súdu. Vzhľadom na totožnosť argumentácie žalobcu súd nepovažoval za potrebné túto opätovne citovať.

7. Súd vyzval Allianz - Slovenskú poisťovňu, a.s. ako označeného vedľajšieho účastníka - intervenienta na strane žalovaného v rade 2/, aby sa k podanej žalobe písomne vyjadril. Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. vo svojom vyjadrení doručenom súdu dňa 16.5.2017 uviedla, že nemala a nemá v predmetnom spore záujem vystupovať ako intervenient na strane žalovaného v rade 2/, nakoľko nemajetková ujma nie je krytá z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a teda neexistuje žiadna povinnosť (zákonná ani zmluvná) plniť z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu titulom nemajetkovej ujmy.

8. K vyjadreniu žalobcu sa žalovaný v rade 1/ vyjadril písomne podaním doručeným súdu dňa 18.5.2017, v ktorom celom rozsahu zotrval na svojom vyjadrení, ktoré doručil súdu dňa 5.3.2015. Poukázal na to, že v inkriminovaný deň bol vyslaný žalovaným v rade 2/ ako jeho zamestnanec na služobnú cestu, nekonal v rozpore s pokynmi zamestnávateľa, teda s pokynmi žalovaného v rade 2/. Na jeho strane sa nejednalo o úmyselný exces v súvislosti s porušením dopravných predpisov a je na mieste, aby skutočne intervenient na strane žalovaného v rade 2/ bol pasívne legitimovaný v tomto súdnom spore.

9. Žalovaný v rade 2/ sa k podanému vyjadreniu žalobcu vyjadril podaním doručeným súdu dňa 18.5.2017 v ktorom sa taktiež pridržiaval svojho vyjadrenia zo dňa 2.3.2015. Zastával názor, že je potrebné aby sa žalobca so svojím nárokom na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch obrátil na poisťovňu Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., ktorá je v jeho žalobe označená ako vedľajší intervenient na strane žalovaného v rade 2/, nakoľko u vedľajšieho intervenienta na strane žalovaného v rade 2/ bolo poistené motorové vozidlo, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda. Tak ako už aj uviedol, je potrebné nemajetkovú ujmu v širšom ponímaní považovať za škodu na zdraví a podľa § 4 ods. 2, písm. a/ a Zák. č. 381/2001 Z.z., má poistený z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení. Takáto náhrada teda spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Extenzívny výkladom pojmu škoda možno prísť jednoznačne k záveru, že uvedený pojem v sebe zahŕňa aj pojem ujma a pod pojem ujma patrí akákoľvek ujma, teda aj nemajetková. Vedľajší intervenient na strane žalovaného v rade 2/ sa teda nemôže vyhýbať svojej zodpovednosti ktorá je daná priamo zákonom. Na podporu uvedenej skutočnosti opätovne poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci Haasová C-22/12 zo dňa 24.10.2013. Stotožnil sa s vyjadrením žalobcu zo dňa 3.4.2017, že extenzívnu interpretáciu pojmu škoda pre účely povinného zmluvného poistenia treba vykladať tak, že doň patrí aj náhrada nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv pozostalých a teda, že aj táto náhrada je predmetom poistného krytia. Rovnako má za to, že sú splnené všetky predpoklady na subsumovanie nemajetkovej ujmy pod poistné krytie, nakoľko nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vznikol v dôsledku dopravnej nehody a preto má občianskoprávnu povahu a vyplýva z § 11 až 13 Obč. zákonníka, vzťahuje sa naň teda právna úprava

zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Z uvedeného dôvodu má za to, že vedľajší intervenient na strane žalovaného v rade 2/, teda spoločnosť Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s, má povinnosť uhradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v peniazoch. Z uvedených dôvodov navrhol, aby súd žalobu voči nemu ako žalovanému v rade 2/ zamietol.

10. Spoločnosť Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. na opätovnú výzvu súdu podaním doručeným súdu dňa 22.8.2017 poukázala na svoje vyjadrenie zo dňa 12.5.2017, ktorým oznámila súdu, že nemala a nemá v predmetnom spore záujem vystupovať ako intervenient na strane žalovaného v rade 2/, nakoľko nemajetková ujma nie je krytá z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a teda v celom rozsahu trvá na tomto vyjadrení.

11. Je potrebné uviesť, že podľa príslušných ustanovení OSP účinných do 31.6.2016, vedľajší účastník mohol do konania vstúpiť buď z vlastnej iniciatívy, alebo iniciatívy účastníka konania. Ak účastník konania, v danom prípade žalobca navrhol, aby určitý subjekt, teda spoločnosť Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., vstúpila do konania ako vedľajší účastník, súd oboznámil s uvedenou žalobou tento subjekt a vyzval ho, aby sa k tomu vyjadril. Pokiaľ označený subjekt urobil procesný úkon a teda neprejavil vôľu vstúpiť do konania v procesnej pozícii vedľajšieho účastníka, nevzniklo jeho vedľajšie účastníctvo, nikoho nemožno nútiť aby sa stal vedľajším účastníkom konania. To isté platí aj po účinnosti CSP, ktorý v ust. § 82 upravuje vstup do konania intervenienta, ktorým je ten, kto sa zúčastňuje na konaní popri žalobcovi alebo žalovanom a má právny záujem na výsledku konania. Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. súdu oznámila, že nemá záujem v spore vystupovať ako intervenient na strane žalovaného v rade 2/ a teda neprejavila vôľu vstúpiť do konania v procesnej pozícii intervenienta. Túto skutočnosť oznámil súd sporovým stranám pred otvorením pojednávania dňa 30.10.2017.

12. Pred otvorením pojednávania žalobca zobral žalobu voči označenému žalovanému v rade 1/ späť a to vzhľadom na vyjadrenie zástupcu žalovaného v rade 2/, že žalovaný v rade 1/ v uvedený deň keď došlo k dopravnej nehode riadil motorové vozidlo ako jeho zamestnanec.

13. Súd na základe vyššie uvedeného dispozitívneho úkonu žalobcu a pri aplikácii ust. § 145 CSP konanie proti žalovanému v rade 1 zastavil.

14. Na pojednávaní sporové strany zotrvali na písomných vyjadreniach.

15. Žalobcom popísaný skutkový stav v podanej žalobe a zodpovednosť žalovaného v rade 2/ za neoprávnený zásah do práva na súkromný a rodinný život žalobcu neboli medzi sporovými stranami sporné. Žalovaný v rade 2/ poukazoval na to, že v danom prípade má za to, že náhradu je povinná uhradiť poisťovňa Allianz, v ktorej bol žalovaný v rade 2/ poistený. Spornou zostala výška požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú žalovaný v rade 2/ považoval za neprimerane vysokú.

16. Z listinných dôkazných prostriedkov predložených žalobcom súd zistil skutkový stav tak ako ho vo svojej žalobe preukazoval žalobca.

17. Žalovaný v rade 1/ bol rozsudkom Okresného súdu Žilina č.k. 3T 181/2014-238 zo dňa 13.1.2015, ktorým súd schválil dohodu o vine a treste zo dňa 10.11.2014 uzatvorenú medzi prokurátorom OP Žilina a obvineným - v danom prípade žalovaným uznaný vinným, že dňa 4.1.2014 v čase o 6.10 hod. riadil nákladné motorové vozidlo zn. Scania, Ev.č. X.-XXX G. s pripojeným návesom zn. Humbaur Evič.č. X.-XXX T. po ceste I/11 v smere zo Žiliny do Čadce, kde v kilometri 436,70 na rovnom úseku cesty neprispôbil rýchlosť jazdy svojím schopnostiam, povahe a stavu vozovky, na ktorej sa v tom čase nachádzala zľadovateľá vrstva a vyjazdené koľaje, v dôsledku čoho stratil kontrolu nad smerovou stabilitou návesu, pričom náves nekontrolovateľne prešiel do protismernej časti vozovky na stredovú čiaru, kde ľavou zadnou časťou narazil do ľavej časti oproti prichádzajúceho osobného motorového vozidla zn. Peugeot 207 Combi, U..Č.. F.-XXX C., ktoré viedla C. Y., ktorá utrpela zranenie nezlučiteľné so životom, na následky ktorých na mieste nehody zomrela, pričom vodič X. G. svojím konaním porušil ust. § 16 ods. 1 Zák. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, teda inému z nedbanlivosti spôsobil smrť, čím spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona. Za to bol odsúdený k trestu odňatia slobody vo výške 1 rok s odkladom na skúšobnú dobu 1 rok, zároveň mu bol uložený trest zákazu činnosti vodiča, t.j. viesť akékoľvek motorové vozidlá vo výmere 1 rok. Súd poškodeného E. Y. s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

18. Žalobca bol manželom C. Y., ktorá pri vyššie uvedenej nehode utrpela zranenia, na následky ktorých na mieste nehody zomrela.

19. Medzi sporovými stranami nebolo sporné, že predmetné motorové vozidlo, ktoré riadil žalovaný v rade 1/ riadil ako zamestnanec žalovaného v rade 2/, ktorý bol zároveň prevádzkovateľom tohto vozidla.

20. Žalobca vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedol, že so svojou manželkou sa zoznámil v roku 2005, manželstvo uzatvorili v roku 2007 a pred uzatvorením manželstva už spolu aj žili v spoločnej domácnosti. S manželkou nemali spoločné deti, manželka mala dve deti z predchádzajúceho manželstva a on z predchádzajúceho manželstva tri deti. Bývali spolu v spoločnom byte aj s deťmi, neskôr sa jej starší

syn oženil a odsťahoval a zostali bývať s jedným synom a to až do jej smrti spoločne žili v tomto byte. Manželské spolužitie fungovalo úplne bez problémov, udržiavali vzťahy aj s dospelým synom manželky, ktorý bol už ženatý, chodili spoločne s deťmi na dovolenky do Štúrova každý rok. Od staršieho syna sa potom narodila aj prvá vnučka, tak sa jej spoločne venovali, nemali medzi sebou žiadne problémy, mali jeden spoločný účet, z ktorého financovali všetky náklady. Až do dňa nehody boli spolu sedem rokov. Plánovali spoločný dôchodok, za tým účelom prerábali na chalupe, ktorú manželka zdedila, tešili sa na to, že budú za nimi chodiť ich deti, že s nimi budú tráviť spoločne víkendy. Na túto chatu chodili aj počas trvania manželstva každý víkendy. Mali určité zaužívané činnosti ktoré vykonávali spoločne, chodievali spoločne na nákupy, boli na seba naviazaní, robili spoločné činnosti, ktoré už teraz robiť nemôže. Teraz keď príde domov sa cíti úplne prázdno. Po dopravnej nehode a v dôsledku jej smrti sa to prejavilo v celom ich ďalšom živote. V podstate aj rodina sa určitým spôsobom rozpadla a vývojom postupne prišlo k tomu, že určité veci sa podelili. Jej smrťou došlo k podstatnej zmene aj v jeho živote, napriek tomu, že je profesionálny záchranár, teda pracuje v hasičskom zbore a určitým spôsobom je aj školený prekonávať záťažové situácie, avšak v prípade, že sa to človeka takto osobne dotkne a ide o veľmi blízku osobu, tak to znáša aj on veľmi ťažko a aj po tejto dopravnej nehode sa rozprával s ich psychológom, ktorý mu aj poradil, aby sa zamestnal nejakými inými činnosťami a aktivitami. Doteraz však pokiaľ aj ide okolo miesta nehody, tak to vyvoláva v ňom silné emócie a aj keď sa snaží zamestnať nejakými svojimi záujmovými činnosťami, toto mu moc nepomáha a stále na ňu myslí.

21. Podľa ust. § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

22. Podľa ust. § 13 ods. 1 Občianskeho fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie.

23. Podľa ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

24. Podľa ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

25. Súd v konaní postupoval v zmysle § 191CSP, podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Rozhodnutie bolo vydané v súlade s ustanovením § 215 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

26. Na základe toho ako a čím bola žaloba žalobcu skutkovo vymedzená je zrejmé, že v predmetnej veci sa žalobca domáha náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za zásah do jeho osobnostných práv, súkromného a rodinného života, ku ktorému došlo v dôsledku dopravnej nehody dňa 4.1.2014, na následky ktorej jeho manželka zomrela.

27. Občiansky zákonník v ust. § 11 priznáva každej fyzickej osobe právo na ochranu proti zásahom do osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Súčasťou práva na ochranu osobnosti je i právo na súkromie a rodinný život, ktoré v sebe zahŕňa tiež právo fyzickej osoby na spolužitie s ďalšími osobami, predovšetkým s členmi rodiny. Zákon nedefinuje pojem zásah, ani nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté jej osobnostné práva. Je ním však bezpochyby tak aktívne konanie, ako aj pasívne správanie ktoré má v zákone uvedené znaky. Týmito znakmi sú predovšetkým neoprávnenosť zásahu a jeho objektívna spôsobilosť negatívne dopadnúť na chránené osobné práva fyzickej osoby. Medzi neoprávneným zásahom a poškodením (ohrozením) niektorého z osobnostných práv musí byť vzťah príčinnej súvislosti. Ak určité konanie vykazuje zákonné znaky zásahu do chránených osobnostných práv, má fyzická osoba právo najmä domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov a aby jej bolo poskytnuté primerané zadostučinenie (§ 13 ods. 1 Obč. zák.). Fyzická alebo právnická osoba môže byť zodpovedná za nemajetkovú ujmu na osobnosti inej fyzickej osoby iba vtedy, ak neoprávnený zásah spočívajúci v porušení alebo len v ohrození osobnosti fyzickej osoby skutočne vyvolala.

28. V konaní nebolo medzi sporovými stranami sporné a zároveň mal súd za preukázané, že žalovaný v rade 1/ dňa 4.1.2014 pri prevádzke motorového vozidla ako vodič zavinil dopravnú nehodu, na následky ktorej manželka žalobcu zomrela. Tým došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu konkrétne jeho súkromia a rodinného života. Medzi sporovými stranami nebolo sporné, že žalovaný v rade 1/ v čase keď spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej zomrela manželka žalobcu, bol zamestnancom žalovaného v rade 2/ a dopravnú nehodu spôsobil pri výkone jeho práce vodiča pre žalovaného v rade 2/, keď viedol vozidlo, ktorého prevádzkovateľom bol žalovaný v rade 2/.

29. Pri riešení otázky kto nesie zodpovednosť za tento zásah, resp. kto je pasívne vecne legitimovaný súd vzal na zreteľ, že z hľadiska obsahu a účelu sú zodpovednostným vzťahom vzniknutým v dôsledku zásahu do osobnostných práv najbližšie zodpovednostné vzťahy, na ktoré dopadajú ust. § 420 a nasl.

30. Analogické použitie ust. § 420 ods. 2 a § 427 Obč.zák. vo vzťahu k ust. § 11 a nasl.z Obč.zák. prichádza do úvahy pri určení zodpovednej osoby za nemajetkovú ujmu. Analogicky § 853 Obč.zák. v spojení s § 420 ods. 2 Obč.zák. pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo právnickou osobou, pre posúdenie, či išlo o takúto činnosť je určujúca existencia miestneho časového a vecného vzťahu k plneniu danej činnosti. Ústavný súd SR v uznesení z 23.8.2007 spis. zn. 1US 137/07 uviedol, že: „Podľa všeobecných ustanovení občianskeho hmotného práva je otázka zodpovednosti za škodu (vrátane zodpovednosti za nemajetkovú ujmu) konštituovaná tak, že za škodu, resp. za ujmu zodpovedá ten, kto ju spôsobil, pričom v prípade škody, resp. ujmy spôsobenej právnickou osobou ide o činnosť tých fyzických osôb, ktoré právnická osoba na takúto činnosť použila (420 ako aj § 11 a nasl. Obč.zák.)“. Žalovaný v rade 1/ ako vodič motorového vozidla bol v čase dopravnej nehody zamestnancom žalovaného v rade 2/ a k nehode došlo počas jazdy vykonávanej v rámci plnenia jeho pracovných povinností. Pôvodcom zásahu do osobnostných práv žalobcu je preto žalovaný v rade 2/ ako zamestnávateľ vodiča a prevádzkovateľ motorového vozidla. Žalovaný v rade 2/ nesie zodpovednosť za zásah analogicky aj v zmysle ust. § 427 OZ. V danom prípade ide o zodpovednosť za zásah do osobnostných práv žalobcu, ku ktorému došlo v súvislosti s dopravnou nehodou (prevádzkou dopravného prostriedku) vedúcou k usmrteniu jemu blízkej osoby. Tak ako v prípade škody (majetkovej ujmy) spôsobenej touto osobitnou prevádzkou, zodpovedá prevádzkovateľ vozidla, treba analogicky vyvodiť jeho zodpovednosť aj v prípade spôsobenia nemajetkovej ujmy na osobnostných právach.

31. V prípade zásahu do práva na ochranu jej osobnosti má fyzická osoba v zmysle cit. ust. § 13 ods. 1 OZ právo domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. V danom prípade zásahu do práva na súkromie žalobcu možno s istotou konštatovať, že neoprávnený zásah do čiastkového práva žalobcu na ochranu jeho osobnosti je zásahom, ktorý je nereparovateľný, teda ktorého následky už nemožno akýmkoľvek spôsobom odstrániť. Nie je totižto možné navrátiť život C. Y. ako osobe, ktorej smrťou došlo k nezvratnému narušeniu rodinného života žalobcu a teda k nezvratnému pretrhnutiu všetkých ich väzieb s manželkou. Preto v úvahu nepripadá použitie nasledovných v cit. ust. § 13 ods. 1 OZ uvedených prostriedkov ochrany proti neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti, a to možnosti žalobcu domáhať sa aby sa upustilo od neoprávneného zásahu do práva na ochranu jeho osobnosti a aby sa odstránili následky tohto zásahu. V danom prípade tak žalobca disponoval zásadne jediným prostriedkom ochrany práva na ochranu jeho osobnosti, a to právom na poskytnutie primeraného zadosťučinenia (satisfakcie). Tento prostriedok právnej ochrany aj žalobca v prejednávanej veci využil a žalobou si uplatňoval nárok na priznanie primeraného zadosťučinenia v peniazoch.

32. Je možné bez najmenších pochybností konštatovať, že žalobca utrpel nemajetkovú ujmu prejavujúcu sa v jeho pocitoch šoku, smútku zo straty blízkej osoby a takisto aj spoločensva (vzťahu) s jednou z okruhu ich najbližších osôb, manželky.

33. Predpokladom pre prisúdenie primeraného zadosťučinenia v peňažnej forme je nedostatočnosť morálneho zadosťučinenia a vznik nemajetkovej ujmy. Ako už súd konštatoval v predchádzajúcich odsekoch odôvodnenia tohto rozsudku, žalobca v danom prípade v príčinnej súvislosti so zásahom do jeho práva na súkromie utrpel, a to v príčinnej súvislosti s usmrtením jeho manželky, nemajetkovú ujmu. V danom prípade sa súčasne javila súdu možnosť priznania primeraného zadosťučinenia len v morálnej, nepeňažnej forme, ako zjavne nedostatočná, a to najmä vo vzťahu k nenahraditeľnosti straty jednej z najbližších osôb žalobcu, pričom ujmu týmto vzniknutú nemožno plne nahradiť ani peňažnou satisfakciou, ktorú za daných okolností možno vnímať len ako prostriedok slúžiaci k zmierneniu závažného dosahu protiprávneho konania žalovaného, keďže finančný ekvivalent za ľudský život nie je možné určiť.

34. Súd tak vzhľadom k vyššie uvedenému dospel k záveru, že uplatnený nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peňažnej forme je čo do základu daný a zaoberal sa tak v ďalšom posúdení otázky primeranosti výšky peňažného zadosťučinenia.

35. Súd pri určení výšky primeraného zadosťučinenia vychádzal z dvoch stanovených kritérií § 13 ods. 3 Obč.zák., a to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za ktorých neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo.

36. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej sankcie) je vždy v závislosti od individuálnych okolností daného prípadu existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie je rozhodujúce jej subjektívne pocity ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, príp. v spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Samotná závažnosť vzniknutej ujmy nie je jediným a výlučným faktorom pre určenie konečnej výšky zadosťučinenia v peniazoch, výška peňažnej náhrady je predmetom voľnej úvahy súdy, pričom súd musí prihliadať aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo a to jednak vo vzťahu k postihnutej osobe a jednak vo vzťahu k subjektu, ktorý neoprávnený zásah spôsobil, aby tam bola zabezpečená požiadavka účinného primeraného zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj požiadavka nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. Nečakaným, šokujúcim úmrtím najbližšieho príbuzného žalobcu, jeho manželky, došlo k závažnému zásahu do jeho osobnostných práv, pričom následok zásahu je nereparovateľný. Trvalým narušením doterajších rodinných vzťahov žalobcu, úmrtím jeho manželky, stratil žalobca možnosť realizovať emocionálne a citové väzby k osobe, ktorá v jeho dovtedajšom živote bola človekom, s ktorým tvoril fungujúcu rodinu a navždy bol ochudobnený o možnosť rozvíjania ďalšieho vzťahu s ňou. Tragická strata spôsobená jej úmrtím nie je však nahraditeľná. Inštitút peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy je preto potrebné vnímať len ako prostriedok slúžiaci k zmierneniu závažného dosahu protiprávneho konania. Je všeobecne známou skutočnosťou, že každá tragédia v živote človeka negatívnym spôsobom ovplyvňuje jeho zdravotný stav, najmä psychické zdravie. Pri hodnotení okolností, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu súd na strane žalovaného prihliadal ako na významnú skutočnosť, že v danom prípade išlo na strane jeho zamestnaca - vodiča o neobstaranostné (neúmyselné) konanie. Súd preto popri posudzovaní okolností neoprávneného zásahu prihliadal na okolnosti na oboch procesných stranách, ako aj na tú skutočnosť, že náhrada nemajetkovej ujmy slúži len na zmiernenie následkov vzniknutej ujmy tak, aby bol dosiahnutý účel tohto kompenzačného konania a žalobca nebol považovaný naďalej ako obeť porušenia Dohovoru o ľudských právach (čl. 8 ods. 1) ako i Listiny základných práv a slobôd (Ústav.zák. č. 23/1991 Zb. čl. 10 ods. 2 ako i poručenia čl. 19 ods. 2 Ústavy SR).

37. Napokon súd vo všeobecnosti poukazuje na to, že pri stanovení peňažného zadosťučinenia platí v európskom deliktuálnom práve zásada, že v prípade objektívne podobných újm, by sa mali priznávať porovnateľné sumy, keďže priznanie diametrálne odlišných výšok odškodnenia v skutkovo a právne podobných prípadoch je nielen prejavom sudcovskej svojvôle, ale i porušením práva poškodeného (príp. škodcu) na spravodlivý súdny proces. V kontexte s touto zásadou si súd dovoľí poukázať na niektoré rozhodnutia súdov, ktorými bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy spôsobenej pozostalým smrťou blízkej osoby pri dopravnej nehode.

38. Krajský súd v Žiline rozsudkom spis. zn. 7Co/578/2014 zo dňa 09.09.2015 priznal žalobcovi ako pozostalému, ktorý navždy stratil pri autonehode zavinenej neobstaranostným protiprávnym konaním inej osoby manželku a dve maloleté deti, celkovo peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy v sume 45.000,- eur. Svoje rozhodnutie Krajský súd v Žiline odôvodnil tak, že vzal za základ svojich úvah verdikt Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej „ESLP“) v prípade Kontrová proti Slovenskej republike. V predmetnom rozhodnutí ESLP priznal sťažovateľke nemajetkovú ujmu v sume 25.000,- eur, pričom neoprávneným zásahom (nekonaním štátnych orgánov, ktoré v konečnom dôsledku viedlo k nezabráneniu trestnému činu) do osobnostných práv sťažovateľky bolo zasiahnuté usmrtením jej oboch maloletých detí (vo veku 5 a 1 rok). Krajský súd v Žiline zvolil dotknuté rozhodnutie za východisko aj z toho titulu, že v kategóriách nemajetkovej ujmy v rodinných, emocionálnych vzťahoch je prakticky nedosiahnuteľné bližšie vymedzenie všeobecnejších kritérií. Takmer každá (aj maximálne) racionálna a logická úvaha totiž môže byť interpretovaná rozlične, možno až protichodne, resp. opačne. Napríklad nedá sa nič namietat proti konštatovaniu, že hodnota usporiadaného rodinného života, resp. hodnota žiaľu, smútku a bolesti pri narušení rodinných vzťahov úmrtím/usmrtením blízkej osoby je nevyčísliteľná v peniazoch. Uvedené konštatovanie však automaticky neznamená, že súvisiaca výška náhrady za nemajetkovú ujmu je prakticky z hľadiska hornej hranice neobmedzená. Rovnako možno z daného konštatovania dedukovať, že nevyčísliteľnosť vedie k záveru o „nulovom“ základnom východisku. Náhrada nemajetkovej ujmy priznaná ESLP v prípade Kontrová proti Slovenskej republike za zásah do práva na súkromie, zahŕňajúce právo na rodinný život, činila 25.000,- eur. Išlo pritom o zásah spočívajúci v absolútnom rozvrátení a deštrukcii rodinného života menovanej, nakoľko došlo k súčasnému usmrteniu oboch (jediných) jej detí; deti boli zastrelené ich otcom, manželom sťažovateľky, ktorý následne spáchal samovraždu. Použitím hraničného zjednodušenia Krajský súd v Žiline konštatoval, že vo vzťahu k jednému dieťaťu by sa jednalo o čiastku 12.500,- eur. Krajský súd v Žiline ďalej v pomerovaní s

okolnosťami súdnej veci zohľadnil, že pri dopravnej nehode došlo okrem usmrtenia oboch detí žalobcu aj k usmrteniu jeho manželky, teda došlo k úplnému znemožneniu naďalej napĺňať vzťah ako rodiča a dieťaťa, tak aj vzťah manžela. Vzhľadom na vykonané dokazovanie Krajský súd v Žiline ustálil, že vzťahy v rodine žalobcu boli intenzívne.

39. Krajský súd v Žiline rozsudkom spis. zn. 8Co/264/2013 zo dňa 28.10.2013 potvrdil napadnutý rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 7C/256/2011-184 zo dňa 29.01.2013, ktorým bola priznaná peňažná náhrada nemajetkovej ujmy žalobkyni I. ako pozostalej manželke, maloletej žalobkyni II. ako pozostalej dcére, žalobcom III. a IV. ako pozostalým rodičom, ktorý navždy stratili v osobe usmrteného manžela, otca a syna, a to pri autonehode spôsobenej žalovaným vedúcim osobné motorové vozidlo po požití alkoholu, ktorý neprispôbil jazdu vozidla situácii v cestnej premávke a svojim schopnosťami, pred križovatkou cez odbočovací pruh predchádzal pred ním jazdiace vozidlo vo vzdialenosti, ktorá nebola dostatočná na dokončenie predchádzania, rýchlosťou 105 km/hod., prešiel do protismeru a na prechode pre chodcov pravou časťou vozidla narazil do chodca - príbuzného žalobcov. Súd prvej inštancie ďalej svoje odvolacím súdom potvrdené rozhodnutie odôvodnil skutkovými zisteniami, že strata manžela u žalobkyne I. v čase vysokého štádia tehotnosti (pozn. čakajúc narodenie žalobkyne II.) predstavovala mimoriadne šokujúce osamotenie bez pomoci najbližšieho člena rodiny, na ktorého sa viazala silná dôvera a istota pomoci v akejkolvek životnej situácii, o to viac v uvedenom stave. Žalobkyňa II. definitívne stratila možnosť vykonávať svoje práva k otcovi ako plnohodnotnému rodičovi vo všetkých oblastiach, v ktorých uvedený rodinný vzťah plní svoje funkcie. Žalobcovia III. a IV. prišli o svojho najstaršieho syna, s ktorým ich spájal silný emocionálny vzťah a takmer každodenná pomoc, napriek založeniu vlastnej rodiny. Žalobcovia so zomrelým príbuzným tvorili fungujúcu rodinu, ktorá predstavovala pre ich všetkých pevné rodinné zázemie, ukotvené v nebohom, vzhľadom na jeho zručnosti, schopnosti a charakterové vlastnosti. V predmetnej veci tak bolo priznané peňažné zadostučinenie žalobkyni I. v sume 20.000,- eur, žalobkyni II. v sume 23.000,- eur a žalobcom II. a III. v sume 10.000,- eur.

40. Najvyšší súd SR rozsudkom spis. zn. 4 Cdo/139/2011 zo dňa 30.10.2012, ktorým zamietol dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Trnave spis. zn. 11Co/90/2010 zo dňa 16.03.2011, ktorým bola žalobcom I. a II., ako pozostalým rodičom po ich dcére, ktorá bola usmrtená pri dopravnej nehode spôsobenej nedbanlivostným protiprávnym konaním vodiča motorového vozidla, ktorý sa nevenoval plne vedeniu vozidla a náležite nesledoval situáciu v cestnej premávke, v dôsledku čoho si nevšimol chodkyňu dcéru žalobcov I. a II., prechádzajúcu po prechode pre chodcov a ľavou prednou stranou vozidla do nej narazil, následkom čoho na následky zranení z tejto dopravnej nehody zomrela, priznaná náhrada nemajetkovej ujmy každému vo výške 15.000,- eur. Krajský súd v Trnave pri svojom rozhodnutí vychádzal z toho, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že usmrtená dcéra žila v spoločnej domácnosti so svojimi rodičmi (žalobcami I. a II.), o týchto sa starala, bola hybnou silou ich domácnosti. Rodičia po tom, ako bola zranená pri dopravnej nehode ju pravidelne takmer dennodenne navštevovali v nemocnici, s jej smrťou podľa ich vlastných vyjadrení a vyjadrení svedkyne sa doposiaľ nevyrovnali, stále im chýba a keďže sa jednalo o ich dcéru, na ktorú boli najviac citovo naviazaní, keďže s nimi žila v spoločnej domácnosti a poskytovala im potrebnú starostlivosť, na ktorú sa spoliehali aj do budúcnosti. Smrťou dcéry bola narušená celistvosť ich rodiny, bolo zasiahnuté do ich súkromného a rodinného života, pričom následky sú trvalé a neodstrániteľné. V dôsledku tragickej smrti dcéry pri dopravnej nehode došlo k nesmierne závažnej ujme, spočívajúcej v strate milovaného dieťaťa, čím sú žalobcovia I. a II. ochudobnení aj do budúcnosti o rodinný život, táto spočíva aj v citovej strate, keď smrťou dcéry stratili jej lásku a radosť s ňou prežívanú.

41. Súd tak vychádzajúc z vyššie uvedených všeobecných zásad určovania výšky relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy, ako aj vyššie konštatovaných individuálnych okolností prejednávanej veci, prihliadajúc na vyššie uvedenú prax súdov v otázke určovania tejto výšky, najmä, avšak nie len, z označeného rozsudku Krajského súdu v Žiline spis. zn. 7Co/578/2014 zo dňa 09.09.2015, berúc rovnako ako Krajský súd v Žiline v tomto rozhodnutí ako určité referenčné vodítko sumu priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v prípade Kontrová proti Slovenskej republike považoval za primerané, priznať žalobcovi relutárnu náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000 Eur a v ostatnom rozsahu žalobu v zamietol. Súd tak v danom prípade považoval žalobcom uplatňovanú výšku relutárnej náhrady za zjavne neopodstatnene vysokú, a to aj s poukazom rozsudkom ESLP priznanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 25.000,- eur v prípade Kontrová proti Slovenskej republike, v ktorom došlo k zásahu do osobnostných práv sťažovateľky v takej miere, ktorá zodpovedala absolútnemu rozvráteniu a deštrukcii jej rodinného života, nakoľko došlo k súčasnému usmrteniu oboch (jediných) jej detí; deti boli zastrelené ich otcom, manželom sťažovateľky, ktorý následne spáchal samovraždu. V prejednávanom prípade k takejto absolútnej deštrukcii rodinného života žalobcu zjavne nedošlo.

42. Na margo argumentácie strán sporu ohľadom rozsahu krytia žalobcom žalovaného nároku povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, súd považuje za potrebné uviesť len toľko, že táto otázka nebola predmetom sporu, keďže sa žalobca žalobou v konaní nedomáhal priameho nároku v zmysle ust. § 15 zákona č. 381/2001 Z. z., a plnenia, ktoré by si uplatňoval voči poisťovni, a preto táto otázka bola pri rozhodovaní súdu irelevantná, nakoľko v danom prípade je podstatná len vo vnútornom (zmluvnom) právnom vzťahu medzi žalovaným a poisťovňou a nemá vo vzťahu k pasívnej vecnej legitímácii žalovaného v rade 2/ v prejednávanej veci žiadny právny význam. Nad rozsah uvedeného tak súd nepovažoval za potrebné sa posúdeniu tejto otázky pre nadbytočnosť viac venovať.

43. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ust. § 255 ods.2 v spojení s § 262 CSP. Žalobca sa v konaní domáhal zaplatenia sumy 33.000,- €, bola mu priznaná suma 15.000,- €. Úspech žalobcu a žalovaného v rade 2/ tak v percentuálnom vyjadrení je v zásade rovnaký, preto súd rozhodol tak, že žalobca a žalovaný v rade 2/ nemajú na náhradu trov konania právo. Vo vzťahu k označenému žalovanému v rade 1/ o nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ust. § 256 ods. 1 CSP, žalobca z procesného hľadiska zvinil zastavenie konania proti žalovanému v rade 1/, preto súd priznal žalovanému v rade 1/nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v celom rozsahu. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku v časti jeho výroku I. odvolanie nie je prípustné, okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takého rozhodnutia. [§ 356 písm. b) CSP] Podľa ust. 277 ods. 1 CSP, ak žalovaný z ospravedlniteľných dôvodov zmeškal lehotu na podanie vyjadrenia podľa § 273 písm. a), môže podať návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie spolu s vyjadrením. Ak súd, ktorý rozsudok pre zmeškanie vydal, návrhu vyhovie, rozsudok pre zmeškanie uznesením zruší a začne vo veci opäť konať.

Podľa ust. 277 ods. 3 veta pred bodkočiarkou CSP, návrh podľa odsekov 1 a 2 môže žalovaný podať do 15 dní odkedy sa o rozsudku pre zmeškanie dozvedel.

Proti tomuto rozsudku vo zvyšných častiach jeho výroku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ust. § 125 ods. 1 CSP, odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ust. § 125 ods. 3 CSP, odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ust. § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisovej značky konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).